

Arrest

nr. 268 175 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022, om 11 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 6 oktober 2003, diende op 8 oktober 2003 een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 oktober 2003 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal oordeelde op 15 september 2004 dat een verder onderzoek van de asielaanvraag vereist was.

1.4. Op 12 juli 2005 nam de commissaris-generaal de beslissing om verzoeker niet te erkennen als vluchteling. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (hierna: de VBC).

1.5. Bij arrest nr. 100 811 van 11 april 2013 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de taken van de VBC had overgenomen, de beslissing van de commissaris-generaal van 12 juli 2005.

1.6. Op 29 september 2020 weigerde de commissaris-generaal aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 253 298 van 21 april 2021 weigerde ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen.

1.8. Op 10 augustus 2021 besliste verweerder om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), verzoekers echtgenote en twee kinderen tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Verweerder besliste op dezelfde datum om verzoekers machtigingsaanvraag als ongegrond af te wijzen. Verzoeker stelde tegen deze laatste beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 265 504 van 14 december 2021 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 10 augustus 2021 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond wordt afgewezen.

1.10. Verweerder nam op 18 augustus 2021 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 4 februari 2022 nam verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing – het betreft in werkelijkheid verscheidene beslissingen die middels één akte ter kennis worden gebracht –, die verzoeker op 4 februari 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 03.02.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [B.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Hierbij werd rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, alsook de artikel 8 en 3 van het EVRM:

Allereerst stellen wij vast dat het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene op 21.04.2021 definitief werd geweigerd door de Raad van Vreemdelingenbetwisting.

Betrokkenes verzoek tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, werd op 10.08.2021 ongegrond verklaard. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 14.12.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Betrokkene woont in België met zijn echtgenote en vier kinderen van 24, 20, 7 en 3 jaar oud. Op 08.10.2021 hebben betrokkenes echtgenote en kinderen een machtiging tot tijdelijk verblijf verkregen op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Er moet echter worden opgemerkt dat er geen bewijs is uit het administratief dossier van betrokkene dat hij een bijzondere afhankelijkheidsrelatie onderhoudt, anders dan de normale affectieve banden, met betrekking tot zijn volwassen kinderen.

Toch staat het bestaan van een gezinsleven in België niet ter discussie: zowel de kinderen als de echtgenote van betrokkene verblijven daadwerkelijk in België.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Van betrokkene gaat een actueel en ernstig gevaar voor de nationale veiligheid uit en de belangen van de Belgische samenleving worden prioritair geacht.

Volgens informatie van de Veiligheid van de Staat (VSSE) (nota's dd. 10/06/2021 en 27/07/2021) en de informatie van de Belgische asielautoriteiten, maakte betrokkene deel uit en maakt hij momenteel nog steeds deel uit van de Turkse islamitische extremistische groep de Turkse Hizbullah. Betrokkene behoorde tot de top van de militaire vleugel. Hij wordt geciteerd als één van de hoofdverantwoordelijken van de gewapende tak. De beweging is gekend voor onder meer aanslagen, martelingen en moorden tegen PKK militanten en hun familieleden. De Turkse politie ontdekte in het verleden ook banden tussen de Turkse Hizbullah en Al-Qaida- netwerken.

Betrokkene stond tot minstens 2018 geseind door Interpol inzake feiten gelinkt aan een terroristische groepering en er zou hem in Turkije initieel een gevangenisstraf van 30 jaar boven het hoofd hebben gehangen. In België onderhoudt betrokkene nog steeds banden met leidersfiguren van de beweging. Hij frequenteert en financiert de Antwerpse El Gazalli-moskee die gelieerd wordt aan de Hizbullah-beweging. De VSSE bevestigde op 10.06.2021 dat betrokkene nog steeds lid is van de Turkse Hizbullah, dat hij leider was van de militaire tak en leider is van de beweging in België en daardoor aanzien wordt als een bedreiging voor de Belgische openbare orde. Op 03/02/2022 bevestigde de

VSSE dat hun nota dd. 27/07/2021 nog steeds actueel is. Het is dan ook niet incorrect of kennelijk onredelijk om een groot gewicht te geven aan de vaststellingen die door deze gespecialiseerde diensten worden gedaan omtrent de dreiging die actueel uitgaat van betrokkene.

Om te vermijden dat betrokkene zou uitgesloten worden van de mogelijkheid om internationale bescherming te genieten, legde hij vage en leugenachtige verklaringen af voor de Belgische asielinstanties. Betrokkene verklaarde dat hij door de Turkse autoriteiten valselijk beschuldigd werd deel uit te maken van de Turkse Hizbullah-beweging naar aanleiding van zijn weigering om op vraag van de Turkse autoriteiten gewapend te strijden tegen de Partiya Karkerên Kurdistanê (PKK). Betrokkene verklaarde voor de Belgische asielinstanties geen enkele band te hebben met de Turkse Hizbullah. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) oordeelde dat deze verklaringen ongeloofwaardig zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde het oordeel van het CGVS. Zo bijvoorbeeld confronteerde het CGVS betrokkene met de oprichting in 2005 van de vereniging Öznur, opgericht voor de financiering van de Al Gazali moskee in Antwerpen die gekend is als het centrum van de Turkse Hizbullah in België, waar Turkse Hizbullah verantwoordelijken samenkomen en waar zelfs militanten verblijvende op het Europese grondgebied naartoe komen. Betrokkene verklaarde dat de vereniging Öznur die hij volgens het CGVS en de VSSE met andere Hizbullah-leden zou opgericht hebben, louter een bakkerij betreft en ontkende enig verband met de Al Gazali moskee. Meer recent verklaart hij niet verantwoordelijk gesteld te kunnen worden voor de activiteiten van de organisatie Öznur omdat hij zijn aandelen verkocht. Het CGVS ondervond tijdens het interview in 2020 dat betreffende de organisatie Öznur, hij ontwijkend antwoordde en dat hij elke betrokkenheid bij de Hizbullah beweging bleef ontkennen wat wijst op een leugenachtige ingesteldheid.

Om te concluderen dat betrokkene nog een actuele bedreiging vormt voor de nationale veiligheid, baseert de Dienst Vreemdelingenzaken zich ook op de nota van de VSSE dd. 03/11/2020 die aangeeft dat de Turkse Hezbollah de neiging heeft om de ernstige criminele daden waarvoor haar leden zijn veroordeeld door de rechtbanken (moorden, ontvoeringen, martelingen), te minimaliseren of zelfs volledig te ontkennen. Meer in het algemeen heeft de Turkse Hezbollah het geweld dat het heeft gebruikt nooit met kracht ontkend in zijn meest actieve jaren. Evenzo worden in Turkije de gewelddaden die vandaag nog worden gepleegd namens HUDA-PAR of door leden van andere entiteiten die bij de beweging zijn aangesloten (Mustafaz-Der, Ihya-Der), voorgesteld als verzetsdaden tegen HDP-militanten. De beweging in België sluit zich volledig aan bij de opvattingen van deze entiteiten, en blijft oorlogszuchtige retoriek gebruiken. Zo zijn er gebedshuizen van deze beweging ter gelegenheid van bepaalde gebeurtenissen plechtige oproepen tot de jihad uitgesproken. Een van de gevolgen in termen van de risico's die aan de verspreiding van deze propaganda zijn verbonden, heeft betrekking op de activiteiten die zijn opgezet voor de jongeren van de beweging: Koranschool voor kinderen, zomerkampen, toezicht op indoctrinatie georganiseerd door de belangrijkste leiders van de beweging en hun familie. Bovendien organiseerde de Turkse Hezbollah in februari 2020 in de El Gazalli-moskee een evenement ter ere van de martelaren. De gebeurtenis heet "Shidleri Anima" (de herdenking van de martelaren). Volgens de VSSE is het duidelijk dat de ideologie van de beweging nog steeds gericht is op de noties van "jihad" en "Sharia", voorwaarden die nodig zijn voor de vestiging van een authentieke Islamitische Staat in Turkije, het uiteindelijke doel van deze beweging.

Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en V. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia.2004, 754-756), laat staan om een recht op verblijf te moeten erkennen ten aanzien van een vreemdeling die wordt beschouwd als een gevaar voor de nationale veiligheid.

Noch betrokkene echtgenote, noch zijn kinderen kent problemen met de Turkse autoriteiten en kan de betrokkene daarom ook vergezellen in de terugkeer naar Turkije. Zij kunnen ook kiezen om te blijven wonen in België en contact met hem te onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en hem regelmatig te bezoeken in Turkije. Zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen. Bovendien bepaalt artikel 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20.11.1989 (IVRK) dat de staten die partij zijn van dit verdrag, het er over eens zijn dat de opvoeding van het kind gericht moet zijn op het bevorderen van de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind; op het bijbrengen van eerbied voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en voor de in het Handvest van de Verenigde Naties vastgelegde beginselen; op het bijbrengen van eerbied voor onder meer de nationale waarden van het land waar het kind woont, het land waar het is geboren, en voor andere beschavingen dan de zijne of hare; op de voorbereiding van het kind op een verantwoord leven in een vrije samenleving, in de geest van begrip, vrede, verdraagzaamheid, gelijkheid van geslachten, en vriendschap tussen alle volken,

etnische, nationale en godsdienstige groepen en personen behorend tot de oorspronkelijke bevolking. Gezien de ideeën die door betrokkene worden bepleit, kunnen we niet aannemen dat hij inspeelt op de wensen van het IVRK.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.08.2021 (bijlage 13qq) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de nationale veiligheid

Van betrokkene gaat een actueel en ernstig gevaar voor de nationale veiligheid uit en de belangen van de Belgische samenleving worden prioritair geacht.

Volgens informatie van de Veiligheid van de Staat (VSSE) (nota's dd. 10/06/2021 en 27/07/2021) en de informatie van de Belgische asielautoriteiten, maakte betrokkene deel uit en maakt hij momenteel nog steeds deel uit van de Turkse islamitische extremistische groep de Turkse Hezbollah. Betrokkene behoorde tot de top van de militaire vleugel. Hij wordt geciteerd als één van de hoofdverantwoordelijken van de gewapende tak. De beweging is gekend voor onder meer aanslagen, martelingen en moorden tegen PKK militanten en hun familieleden. De Turkse politie ontdekte in het verleden ook banden tussen de Turkse Hizbullah en Al-Qaida- netwerken.

In België onderhoudt betrokkene nog steeds banden met leidersfiguren van de beweging. Hij frequenteert en financiert de Antwerpse El Gazalli-moskee die gelieerd wordt aan de Hizbullah-beweging. De VSSE bevestigde op 10.06.2021 dat betrokkene nog steeds lid is van de Turkse Hizbullah, dat hij leider was van de militaire tak en leider is van de beweging in België en daardoor aanzien wordt als een bedreiging voor de Belgische openbare orde. Op 03/02/2022 bevestigde de VSSE dat hun nota dd. 27/07/2021 nog steeds actueel is. Het is dan ook niet incorrect of kennelijk onredelijk om een groot gewicht te geven aan de vaststellingen die door deze gespecialiseerde diensten worden gedaan omtrent de dreiging die actueel uitgaat van betrokkene.

Om te vermijden dat betrokkene zou uitgesloten worden van de mogelijkheid om internationale bescherming te genieten, legde hij vage en leugenachtige verklaringen af voor de Belgische asielinstanties. Betrokkene verklaarde dat hij door de Turkse autoriteiten valselijk beschuldigd werd deel uit te maken van de Turkse Hizbullah-beweging naar aanleiding van zijn weigering om op vraag van de Turkse autoriteiten gewapend te strijden tegen de Partiya Karkerên Kurdistanê (PKK). Betrokkene verklaarde voor de Belgische asielinstanties geen enkele band te hebben met de Turkse Hizbullah. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) oordeelde dat deze verklaringen ongeloofwaardig zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde het oordeel van het CGVS. Zo bijvoorbeeld confronteerde het CGVS betrokkene met de oprichting in 2005 van de vereniging Öznur, opgericht voor de financiering van de Al Gazali moskee in Antwerpen die gekend is als het centrum van de Turkse Hizbullah in België, waar Turkse Hizbullah verantwoordelijken samenkomen en waar zelfs militanten verblijvende op het Europese grondgebied naartoe komen. Betrokkene verklaarde dat de vereniging Öznur die hij volgens het CGVS en de VSSE met andere Hizbullah-leden zou opgericht hebben, louter een bakkerij betreft en ontkende enig verband met de Al Gazali moskee. Meer recent verklaart hij niet verantwoordelijk gesteld te kunnen worden voor de activiteiten van de organisatie Öznur omdat hij zijn aandelen verkocht. Het CGVS ondervond tijdens het interview in 2020 dat betreffende de organisatie Öznur, hij ontwijkend antwoordde en dat hij elke betrokkenheid bij de Hizbullah beweging bleef ontkennen wat wijst op een leugenachtige ingesteldheid.

Om te concluderen dat betrokkene nog een actuele bedreiging vormt voor de nationale veiligheid, baseert de Dienst Vreemdelingenzaken zich ook op de nota van de VSSE dd. 03/11/2020 die aangeeft dat de Turkse Hezbollah de neiging heeft om de ernstige criminele daden waarvoor haar leden zijn veroordeeld door de rechtbanken (moorden, ontvoeringen, martelingen), te minimaliseren of zelfs volledig te ontkennen. Meer in het algemeen heeft de Turkse Hezbollah het geweld dat het heeft gebruikt nooit met kracht ontkend in zijn meest actieve jaren. Evenzo worden in Turkije de gewelddaden die vandaag nog worden gepleegd namens HUDA-PAR of door leden van andere entiteiten die bij de

beweging zijn aangesloten (Mustafaz-Der, Ihya-Der), voorgesteld als verzetsdaden tegen HDP-militanten. De beweging in België sluit zich volledig aan bij de opvattingen van deze entiteiten, en blijft oorlogszuchtige retoriek gebruiken. Zo zijn er gebedshuizen van deze beweging ter gelegenheid van bepaalde gebeurtenissen plechtige oproepen tot de jihad uitgesproken. Een van de gevolgen in termen van de risico's die aan de verspreiding van deze propaganda zijn verbonden, heeft betrekking op de activiteiten die zijn opgezet voor de jongeren van de beweging: Koranschool voor kinderen, zomerkampen, toezicht op indoctrinatie georganiseerd door de belangrijkste leiders van de beweging en hun familie. Bovendien organiseerde de Turkse Hezbollah in februari 2020 in de El Gazalli-moskee een evenement ter ere van de martelaren. De gebeurtenis heet "Shidleri Anna" (de herdenking van de martelaren). Volgens de VSSE is het duidelijk dat de ideologie van de beweging nog steeds gericht is op de noties van "jihad" en "Sharia", voorwaarden die nodig zijn voor de vestiging van een authentieke Islamitische Staat in Turkije, het uiteindelijke doel van deze beweging.

Wat de beoordeling van het risico op schending van artikel 3 EVRM in hoofde van betrokkene betreft, komt het aan de betrokkene toe om elementen naar voor te brengen die aantonen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat, indien de verwijderingsmaatregel uitgevoerd wordt, hij zou blootgesteld worden aan een reëel risico op onmenselijke behandelingen tegenstrijdig met artikel 3 EVRM. Indien betrokkene bewijsstukken voorlegt, is het aan de Regering om de eventuele twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, arrest Saadi tegen Italië, 28 februari 2008, § 129). Uit het administratief dossier en het hoorrecht van 03.02.2022 blijken geen elementen die een reëel risico aantonen. Het feit dat betrokkene in Turkije nog steeds het risico zou open te worden berecht voor zijn antecedenten uit de jaren 1990 en 2000 (link met de terroristische groepering de Turkse Hezbollah, feiten van afpersing en mensenhandel, waarvoor tot 30 jaar cel in Turkije gevaardigd werd), betekent niet automatisch dat hij daar te maken krijgt met een oneerlijke procedure. Integendeel, de asielinstanties verwijzen tevens naar de sterk gewijzigde omstandigheden in Turkije voor mensen die actief betrokken zijn (geweest) bij de Turkse islamistische beweging Hizbullah (beslissing in dossier van betrokkene van het CGVS tot weigering van de vluchelingen - en subsidiaire beschermingsstatus dd. 29/09/2020. Integraal bevestigd door de RVV op 21.04.2021. De Turkse autoriteiten begunstigen reeds in het verleden de strijd van de Turkse Hizbullah tegen de PKK. Pas toen de Turkse Hizbullah te machtig dreigde te worden ageerde de Turkse staat repressief. Vanaf de jaren 2000 onderhouden de Turkse autoriteiten en de Turkse Hizbullah goede contacten en relaties met elkaar. De Huda Par-partij gelieerd met de Turkse Hizbullah sprak publiekelijk haar steun uit voor de AKP-partij en de Turkse president Recep Tayyip Erdogan. In 2012 en 2017 werden tal van gevangene Hizbullah-militanten vrijgelaten en in 2019 werden zelfs de militanten die eerder veroordeeld werden tot zware gevangenisstraffen vrijgelaten. Actueel heerst er geen vijandige houding in Turkije ten aanzien van de Turkse Hizbullah. De bewering dat hij omwille van zijn Koerdische origine zou vervolgd worden en omwille van het feit dat hij een politieke opposant zou zijn van de Turkse autoriteiten houdt geen steek en zijn leugenachtige verklaringen. Het CGVS oordeelt dat zelfs al zou betrokkene in Turkije nog verantwoording dienen af te leggen voor zijn activiteiten van de jaren 1990 en 2000, dat dit niet betekent dat hem een nadelig, onrechtvaardig en bevooroordeeld proces staat te wachten, wel integendeel gezien de actueel goede banden die de Turkse autoriteiten en de Turkse AKP-partij onderhouden met de Turkse Hizbullah-beweging. Bijgevolg concludeert het CGVS dat de loutere aanwezigheid van betrokkene op het Turkse grondgebied er niet toe leidt dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of tegen uw persoon. De beslissing van het CGVS werd op 21/04/2021 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Sederdien zijn er geen nieuwe elementen in het dossier dewelke een effectieve vrees of risico aantonen met betrekking tot de schending van artikel 3 EVRM.

Er is in het dossier van betrokkene geen sprake van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Betrokkene brengt in het hoorrecht van 22.02.2022 evenmin elementen aan die kunnen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.08.2021 (bijlage 13qq) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de nationale veiligheid

Van betrokkene gaat een actueel en ernstig gevaar voor de nationale veiligheid uit en de belangen van de Belgische samenleving worden prioritair geacht.

Volgens informatie van de Veiligheid van de Staat (VSSE) (nota's dd. 10/06/2021 en 27/07/2021) en de informatie van de Belgische asielautoriteiten, maakte betrokkene deel uit en maakt hij momenteel nog steeds deel uit van de Turkse islamitische extremistische groep de Turkse Hezbollah. Betrokkene behoorde tot de top van de militaire vleugel. Hij wordt geciteerd als één van de hoofdverantwoordelijken van de gewapende tak. De beweging is gekend voor onder meer aanslagen, martelingen en moorden tegen PKK militanten en hun familieleden. De Turkse politie ontdekte in het verleden ook banden tussen de Turkse Hizbullah en Al-Qaida- netwerken.

In België onderhoudt betrokkene nog steeds banden met leidersfiguren van de beweging. Hij frequenteert en financiert de Antwerpse El Gazalli-moskee die gelieerd wordt aan de Hizbullah-beweging. De VSSE bevestigde op 10.06.2021 dat betrokkene nog steeds lid is van de Turkse Hizbullah, dat hij leider was van de militaire tak en leider is van de beweging in België en daardoor aanzien wordt als een bedreiging voor de Belgische openbare orde. Op 03/02/2022 bevestigde de VSSE dat hun nota dd. 27/07/2021 nog steeds actueel is. Het is dan ook niet incorrect of kennelijk onredelijk om een groot gewicht te geven aan de vaststellingen die door deze gespecialiseerde diensten worden gedaan omtrent de dreiging die actueel uitgaat van betrokkene.

Om te vermijden dat betrokkene zou uitgesloten worden van de mogelijkheid om internationale bescherming te genieten, legde hij vage en leugenachtige verklaringen af voor de Belgische asielinstanties. Betrokkene verklaarde dat hij door de Turkse autoriteiten valselijk beschuldigd werd deel uit te maken van de Turkse Hizbullah-beweging naar aanleiding van zijn weigering om op vraag van de Turkse autoriteiten gewapend te strijden tegen de Partiya Karkerên Kurdistanê (PKK). Betrokkene verklaarde voor de Belgische asielinstanties geen enkele band te hebben met de Turkse Hizbullah. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) oordeelde dat deze verklaringen ongeloofwaardig zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde het oordeel van het CGVS. Zo bijvoorbeeld confronteerde het CGVS betrokkene met de oprichting in 2005 van de vereniging Öznur, opgericht voor de financiering van de Al Gazali moskee in Antwerpen die gekend is als het centrum van de Turkse Hizbullah in België, waar Turkse Hizbullah verantwoordelijken samenkomen en waar zelfs militanten verblijvende op het Europese grondgebied naartoe komen. Betrokkene verklaarde dat de vereniging Öznur die hij volgens het CGVS en de VSSE met andere Hizbullah-leden zou opgericht hebben, louter een bakkerij betreft en ontkende enig verband met de Al Gazali moskee. Meer recent verklaart hij niet verantwoordelijk gesteld te kunnen worden voor de activiteiten van de organisatie Öznur omdat hij zijn aandelen verkocht. Het CGVS ondervond tijdens het interview in 2020 dat betreffende de organisatie Öznur, hij ontwijkend antwoordde en dat hij elke betrokkenheid bij de Hizbullah beweging bleef ontkennen wat wijst op een leugenachtige ingesteldheid.

Om te concluderen dat betrokkene nog een actuele bedreiging vormt voor de nationale veiligheid, baseert de Dienst Vreemdelingenzaken zich ook op de nota van de VSSE dd. 03/11/2020 die aangeeft dat de Turkse Hezbollah de neiging heeft om de ernstige criminele daden waarvoor haar leden zijn veroordeeld door de rechtbanken (moorden, ontvoeringen, martelingen), te minimaliseren of zelfs volledig te ontkennen. Meer in het algemeen heeft de Turkse Hezbollah het geweld dat het heeft gebruikt nooit met kracht ontkend in zijn meest actieve jaren. Evenzo worden in Turkije de gewelddaden die vandaag nog worden gepleegd namens HUDA-PAR of door leden van andere entiteiten die bij de beweging zijn aangesloten (Mustafaz-Der, Ihya-Der), voorgesteld als verzetsdaden tegen HDP-

militanten. De beweging in België sluit zich volledig aan bij de opvattingen van deze entiteiten, en blijft oorlogszuchtige retoriek gebruiken. Zo zijn er gebedshuizen van deze beweging ter gelegenheid van bepaalde gebeurtenissen plechtige oproepen tot de jihad uitgesproken. Een van de gevolgen in termen van de risico's die aan de verspreiding van deze propaganda zijn verbonden, heeft betrekking op de activiteiten die zijn opgezet voor de jongeren van de beweging: Koranschool voor kinderen, zomerkampen, toezicht op indoctrinatie georganiseerd door de belangrijkste leiders van de beweging en hun familie. Bovendien organiseerde de Turkse Hezbollah in februari 2020 in de El Gazalli-moskee een evenement ter ere van de martelaren. De gebeurtenis heet "Shidleri Anna" (de herdenking van de martelaren). Volgens de VSSE is het duidelijk dat de ideologie van de beweging nog steeds gericht is op de noties van "jihad" en "Sharia", voorwaarden die nodig zijn voor de vestiging van een authentieke Islamitische Staat in Turkije, het uiteindelijke doel van deze beweging.

Vasthouding

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De raadsman van verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij aan een maatschappelijk assistente werkzaam bij het gesloten centrum te Vottem het verzoek overmaakte om zijn cliënt te laten overbrengen naar de Raad, zodat deze de geplande zitting kon bijwonen en dat dit verzoek niet werd ingewilligd. Hij betoogt dat derhalve, mede gelet op een arrest van het Hof van Cassatie, moet worden vastgesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en de rechten van verdediging werden geschonden. Hij legt een nota neer waarin het standpunt dat hij ter terechtzitting heeft verkondigd wordt weergegeven en die enkel als een loutere inlichting in aanmerking kan worden genomen. Hij maakt tevens afschriften van voormeld mailbericht en van het aangevoerde arrest van het Hof van Cassatie (Cass. 3 juni 2020, P.20.0499.F) over.

Allereerst moet worden aangegeven dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten betrekking heeft op de regels die in het kader van een *"behoorlijk bestuur"* moeten worden gerespecteerd. Voormeld artikel bepaalt op algemene wijze dat *"eenieder [...] er recht op [heeft] dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld."* Het feit dat verzoeker niet werd overgebracht naar de terechtzitting laat evenwel niet toe te oordelen dat enige zaak niet onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn zou zijn of zal worden behandeld. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten voorziet ook meer specifiek in *"het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen."* Deze bepaling is in casu niet toepasselijk nu het de Raad niet toekomt zelf enige nadelige maatregel aan verzoeker op te leggen. De Raad kan slechts de wettigheid van een door een bestuur genomen beslissing nagaan. Er blijkt ook niet dat enige andere bepaling van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten dienstig kan worden ingeroepen en werd geschonden doordat verzoeker niet werd overgebracht.

Verweerder werpt ook terecht op dat niet blijkt dat het enig nut heeft om verzoeker in persoon te laten verschijnen. In dit verband moet worden opgemerkt dat ter terechtzitting geen nieuwe middelen kunnen worden aangevoerd en dat door de raadsman van verzoeker niet aannemelijk wordt gemaakt dat zijn cliënt nog bijkomende nuttige inlichtingen zou kunnen verstrekken die hij niet reeds kenbaar kon maken tijdens de verschillende gehoren of bij het indienen van zijn aanvraag om een beschermingsstatus te krijgen of om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

De aanwezigheid van verzoeker ter terechtzitting zou nuttig kunnen zijn indien de Raad van oordeel zou zijn dat een bijkomend horen van verzoeker zelf ter terechtzitting vereist is, omdat er nog onduidelijkheden zijn die een bijkomende toelichting vereisen. In deze is dit echter niet het geval.

Er kan voorts niet worden ingezien op welke wijze de rechten van verdediging zouden kunnen zijn geschonden omdat verzoeker niet ter terechtzitting aanwezig kon zijn. De procedure voor de Raad is immers schriftelijk en zoals reeds gesteld kunnen geen nieuwe middelen worden aangevoerd en blijkt niet dat nog nuttige feitelijke inlichtingen vereist waren of konden worden verstrekt. Verzoeker werd ter terechtzitting ook vertegenwoordigd door een advocaat die een specialisatie heeft in het

Vreemdelingenrecht en die de belangen van verzoeker dus met een grote kennis van zaken kon behartigen.

De verwijzing naar het arrest van het Hof van Cassatie van 3 juni 2020, waarin wordt uiteengezet dat het recht op een persoonlijke verschijning van toepassing is op vreemdelingen die van hun vrijheid zijn beroofd en die aan de rechterlijke macht het verzoek willen voorleggen om de wettigheid van een vrijheidsberovende maatregel na te gaan, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekers kritiek op het feit dat geen gevolg werd gegeven aan zijn vraag om hem de terechtzitting van de Raad te laten bijwonen laat daarenboven hoe dan ook niet toe te oordelen dat de in casu bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast, wat vereist is om een bestuurlijke beslissing te kunnen schorsen of vernietigen.

3. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens.

4.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds administratief van zijn vrijheid werd beroofd, wat impliceert dat de bestreden beslissing op korte termijn kan worden uitgevoerd en er dus geen beroep kan worden gedaan op de gewone schorsingsprocedure. Tevens wijst hij erop dat hij diligent handelde door binnen de vijf dagen een vordering in te stellen.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

4.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG).

Zijn betoog luidt als volgt:

"1. Volgens artikel 3 mag niemand worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Volgens artikel 5 eerbiedigt de lidstaat bij de tenuitvoerlegging van de richtlijn het non-refoulementbeginsel; deze bepaling werd niet omgezet in intern recht en kan bijgevolg rechtstreeks ingeroepen worden.

2. Het wordt niet betwist dat verzoeker jarenlang in Turkije gezocht werd voor moord. Uit briefwisseling van het departement Justitie aan verweerder, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat Turkije hiervoor de uitlevering van verzoeker had gevraagd.

Volgens de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, stond verzoeker "tot minstens 2018" geseind door Interpol inzake feiten gelinkt aan een terroristische groepering (nl. de TH) en er zou hem in Turkije initieel een gevangenisstraf van 30 jaar boven het hoofd hebben gehangen. Daarvan is ook sprake op blz. 4 van de bestreden beslissing. De Belgische asielinstanties concludeerden dat verzoeker geen internationale bescherming behoeft en dat hij dus zorgeloos kan terugkeren naar Turkije, gelet op de sterk gewijzigde omstandigheden in Turkije voor mensen die actief betrokken zijn geweest bij de TH: in 2012 en in 2017 werden tal van gevangen TH-leden vrijgelaten en in 2019 werden zelfs de militanten die eerder veroordeeld werden tot zware gevangenisstraffen vrijgelaten. Actueel heerst in Turkije geen vijandige houding t.a.v. de TH. Zelfs indien verzoeker nog verantwoording zou dienen af te leggen voor zijn activiteiten in de jaren 1990 en 2000, betekent dit niet dat hem een nadelig, onrechtvaardig en bevooroordeeld proces staat te wachten, wel integendeel gezien de actueel goede banden tussen de Turkse overheid en de AKP met de TH.

In voormelde brief van 5 augustus 2021 van de advocaat van verzoeker aan verweerder wordt betoogd dat

- *Vermits verzoeker gezocht werd of wordt door Interpol en Turkije om zijn uitlevering had gevraagd, moet verweerder via officiële documenten aantonen dat dat nu niet meer het geval is;*
- *Uit een screenshot van 3 augustus 2021 van een website van de Turkse overheid blijkt dat verzoeker nog steeds gezocht wordt als terrorist, en het is van algemene bekendheid dat Koerden in een politiecommissariaat of in een gevangenis in Turkije vaak gefolterd worden en dat de rechterlijke macht niet onafhankelijk is."*

3. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt, komt het in beginsel verzoeker toe om gegevens aan te dragen die ertoe kunnen bijdragen aan te tonen dat er een ernstig en reëel risico op schending van artikel 3 EVRM bestaat indien hij moet terugkeren naar Turkije. Maar indien zulke elementen worden aangebracht moet verweerder, in geval van twijfel, deze twijfel wegwerken (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 129; 23 augustus 2016, J.K./Zweden, § 91; 27 oktober 2020, M.A./België, § 79); m.a.w. de bewijslast dat er geen risico op schending van artikel 3 is, rust dan op verweerder.

Het is totaal onbegrijpelijk dat volgens de bestreden beslissing "Uit het administratief dossier en het hoorrecht van 03.02.2022 (waarvan ondergetekende niet weet in welke omstandigheden dit plaatsvond) blijken geen elementen die een reëel risico aantonen".

Uit het voorgaande blijkt integendeel overduidelijk dat verzoeker gegevens aanbrengt die op een ernstig en reëel risico wijzen van een schending van artikel 3, vermits tot nader order hij gezocht wordt door Interpol en niet aangetoond wordt dat Turkije afziet van het verzoek tot uitlevering, hij wordt heden (meer bepaald begin augustus 2021) nog gezocht als terrorist, de rechterlijke macht in Turkije is niet onafhankelijk en een Koerd loopt het risico op foltering in geval van vrijheidsberoving.

Voor zoveel als nodig wordt in verband met dit laatste op het volgende gewezen:

- *Volgens het vooruitgangsrapport van de Europese Commissie voor Turkije van 6 oktober 2020 wordt in het Zuid-Oosten, waarvan verzoeker afkomstig is, door NGO's gerapporteerd "serious violations of human rights by security forces, including alleged instances of torture" (biz. 16) en "Functioning of the Judiciary - Serious backsliding observed since the coup attempt of July 2016 continued (...) The negative impact of the dismissal and forced removal of 30% of Turkish judges and prosecutors remained, both regarding independence and efficiency" (biz. 21);*
- *Het rapport van Amnesty International 2020 over Turkije vangt veelbetekenend aan met de woorden "The judiciary disregarded fair trial guarantees and due process and continued to apply broadly*

defined anti-terrorism laws to punish acts protected under international human rights laws". Op blz. 6 wordt gewag gemaakt van verscheidene gevallen van foltering in de gevangenis in het Zuid-Oosten van het land;

- *Het World report Turkey van 2022 over het jaar 2021 van Human Rights Watch vermeldt dat er weinig bewijs was dat het Openbaar Ministerie vooruitgang heeft geboekt in het onderzoek naar aantijgingen van foltering in politiecommissariaten en gevangenissen;*
- *In een verslag van 9 december 2021 stellen een aantal gezaghebbende NGO's dat foltering in Turkije nog steeds wijdverspreid is.*

4. In de bestreden beslissing wordt niets gezegd om aan te tonen dat de twijfel m.b.t. een ernstig en reëel risico op foltering van verzoeker in Turkije weggewerkt wordt. Het screenshot van de overheidswebsite van gezochte terroristen van 3 augustus 2021 wordt niet eens vermeld. Er wordt in vorige beslissingen gesteld dat minstens tot 2018 verzoeker door Interpol gezocht werd, maar er wordt geen poging gedaan om aan te tonen dat dat heden niet meer het geval is, terwijl het woord "minstens" erop wijst dat het niet uitgesloten is dat dat na 2018 nog het geval zou zijn.

Verweerder faalt bijgevolg in zijn bewijslast om aan te tonen dat de beslissingen in overeenstemming zouden zijn met artikel 3 EVRM, en bijgevolg is dit artikel geschonden.

De verwijzingen in de beslissingen naar wat gezegd wordt door de "Belgische asielinstanties" doet hieraan geen afbreuk, met name dat verzoeker feitelijk zorgeloos kan terugkeren naar Turkije, omdat de asielinstanties o.m. verwijzen naar de sterk gewijzigde omstandigheden in Turkije voor mensen die actief betrokken zijn geweest bij de TH.

Deze algemene beschouwingen, die niet verzoeker persoonlijk betreffen, wegen niet op tegen de overweging in de beslissing van verweerder tot weigering van verblijf dat verzoeker tot minstens 2018 door Interpol werd gezocht, op een ogenblik waar de verhouding tussen de TH en het Turkse regime al fel verbeterd was, zonder na te gaan of dit heden nog steeds het geval is, en zeker niet tegen het document daterend van 3 augustus 2021 waaruit blijkt dat verzoeker nog steeds gezocht wordt als terrorist, document dat de CGVS en de Raad onbekend was want daterend van na hun beslissingen.

Als conclusie kan gesteld worden dat verweerder artikel 3 EVRM schendt alsook het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn."

De Raad dient op te merken dat de bestreden beslissing werd getroffen na de afwijzing op 29 september 2020 door de commissaris-generaal van het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker in België had ingediend. Bij arrest nr. 253 298 van 21 april 2021 heeft de Raad het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal verworpen en geoordeeld dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet. Er werd dus reeds getoetst of het relaas van verzoeker – waarbij hij onder meer stelde door de Turkse overheden te worden gezocht – toeliet te oordelen dat hij bij een terugkeer naar Turkije een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit folteringen of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffingen liep en er werd vastgesteld dat dit niet het geval is.

Zo het de bedoeling van verzoeker is om de beslissing die door de commissaris-generaal werd genomen in vraag te stellen kan de Raad slechts herhalen wat reeds in het arrest nr. 265 504 van 14 december 2021 werd opgemerkt, met name dat in aanmerking moet worden genomen dat arrest nr. 253 298 van 21 april 2021, waarbij het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal werd verworpen, kracht van gewijsde heeft. Hierbij moet worden benadrukt dat rekening werd gehouden met de mogelijkheid dat verzoeker nog verantwoording zal moeten afleggen voor zijn activiteiten tijdens zijn verblijf in Turkije in de jaren 1999 en 2000 en dat in het arrest nr. 253 298 van 21 april 2021 het volgende werd gesteld *"le seul fait que le requérant figure toujours sur une liste de personnes recherchées, ne signifie pas qu'il ne pourrait pas, à l'instar de ses comparses réels ou supposés, bénéficier de la mansuétude dont le régime turc témoigne à l'égard des membres du Hezbollah turc depuis 2010"* (vrije vertaling: het enkele feit dat verzoeker nog steeds voorkomt op een lijst van gezochte personen, wil niet zeggen dat hij wat betreft zijn effectieve of veronderstelde medeplichtigheid aan bepaalde feiten niet zou kunnen genieten van de mildheid waarvan het Turkse regime blijk geeft ten aanzien van de leden van de Turkse Hezbollah sedert 2010). Verzoeker kan, gezien het voorgaande, niet nuttig verwijzen naar het gegeven dat hij verweerder erop wees dat hij meende dat deze via officiële

elementen zou moeten aantonen dat hij niet langer wordt gezocht en zijn uitlevering niet langer wordt gevraagd. Er werd immers reeds geoordeeld dat het feit dat hij nog zou worden gezocht en verantwoording zou moeten afleggen voor bepaalde feiten die hem ten laste worden gelegd niet tot de conclusie kan leiden dat hij dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Er dient, specifiek wat betreft het door verzoeker opnieuw aangebrachte screenshot van 3 augustus 2021 van een website van de Turkse overheid, waaruit blijkt dat hij nog steeds wordt gezocht, te worden geduid dat de Raad, in het arrest nr. nr. 265 504 van 14 december 2021 omtrent dit document stelde dat het *“slechts een bevestiging van wat verzoeker verklaarde en waarop het arrest nr. 253 298 ingaat”* is.

Verzoekers verklaringen en documenten werden voorafgaand aan de bestreden beslissing onderzocht en er blijkt genoegzaam waarom deze niet aanvaard worden als een bewijs inzake het bestaan op een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Turkije.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker toen hij op 3 februari 2022 werd gehoord geen concrete gegevens aanbracht waarvan verweerder nog geen kennis had en waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er toch een mogelijkheid bestaat dat hij zal worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen bij een terugkeer naar Turkije.

Verzoekers verwijzing naar een aantal rapporten van algemene aard omtrent de situatie in Turkije laten de Raad niet toe te besluiten dat de door de commissaris-generaal en de Raad in het verleden gedane vaststellingen, die gesteund zijn op verschillende gehoren, een analyse van tal van door verzoeker aangebrachte stukken en de zelf opgezochte informatie om de veiligheidssituatie in Turkije met kennis van zaken te kunnen beoordelen, niet correct zijn. Twee van de verslagen waarnaar verzoeker verwijst dateren trouwens van voor het arrest waarbij de Raad vaststelde dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. De twee meer recente verslagen bevestigen in wezen een situatie die voorheen reeds gekend was en die er noch de commissaris-generaal, noch de Raad toe brachten, gelet op de specifieke situatie van verzoeker, om enig ernstig risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te weerhouden.

Verzoeker houdt onterecht voor dat alvorens de bestreden beslissing werd genomen niet afdoende zou zijn ingegaan op elementen waaruit volgens hem een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen worden afgeleid.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG blijkt niet.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM.

Hij stelt het volgende:

“Volgens artikel 13 heeft eenieder wiens rechten en vrijheden vermeld in het Verdrag zijn geschonden, recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie.

In de beroepen ingediend tegen de weigering van machtiging tot verblijf en het bevel van augustus 2021 werd zowel de schending van artikel 3 als van artikel 8 EVRM ingeroepen.

Het arrest van de Raad nr. 265.504 verwierp het middel ingeroepen m.b.t. artikel 8, zodat het hier niet opnieuw ingeroepen wordt.

Daarentegen m.b.t. het middel ingeroepen op grond van artikel 3 meende het arrest dat dit niet ingeroepen kon worden tegen een weigering van de machtiging tot verblijf, maar dat het diende ingeroepen te worden tegen het bevel, wat ook gebeurde. Zoals reeds gezegd, werd hierover nog geen arrest uitgesproken.

Over de ingeroepen schending van artikel 3 werd bijgevolg nog geen arrest uitgesproken.

Op grond van vaste Straatsburgse rechtspraak vereisen artikel 3 en 13 EVRM dat, indien een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3, m.b.t. de daadwerkelijkheid van een

rechtsmiddel in de zin van artikel 13, inzake uitzetting van vreemdelingen, dit rechtsmiddel automatisch schorsende werking heeft (o.a. EHRM 5 februari 2002, Conka/België; 21 januari 2011, M.S.S./België; 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije; 22 april 2014, A.C. e.a./Spanje; 23 juli 2020, M.K./Polen).

Een "verdedigbare grief" betekent dat hij niet kennelijk ongegrond is. Het is dus niet vereist dat het ingeroepen middel op grond van artikel 3 gegrond is (EHRM 14 januari 2020, D e.a./Roemenië, § 122). Uit het voorgaande blijkt dat de grief m.b.t. artikel 3 alleszins verdedigbaar is.

Door te beletten dat verzoeker in België blijft in afwachting van een arrest van de Raad inzake het beroep ingediend tegen het bevel van 18 augustus 2021, en een bevel zonder termijn met terugleiding naar de grens te nemen, schendt de bestreden beslissing de artikelen 3 juncto 13."

Verzoeker lijkt met zijn uiteenzetting in zijn tweede middel voorbij te gaan aan het gegeven dat hij wel degelijk de mogelijkheid kreeg om een beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij werd vastgesteld dat een terugkeer naar Turkije geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft de bestreden beslissing pas genomen nadat het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 253 298 van 21 april 2021. Hij verliest ook uit het oog dat in het arrest van de Raad nr. 265 504 van 14 december 2021 weliswaar werd gesteld dat een onderzoek inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in se moet worden onderzocht in het raam van een beroep tegen een verwijderingsmaatregel, maar daarnaast ook werd aangegeven dat de bijkomend aangebrachte stukken niet kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan wat eerder werd gesteld. Het is dus niet zo dat verzoeker zijn grieven inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM nog niet aan de Raad kon voorleggen en deze niet werden onderzocht alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, trouwens niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Voorts moet worden gesteld dat verzoeker in voorliggende procedure – die een schorsende werking heeft – de mogelijkheid heeft om eventuele bijkomende argumenten en stukken aan te brengen om aan te tonen dat hij dreigt te worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij beschikte dus over een effectief rechtsmiddel.

Een schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is niet ernstig.

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Volgens artikel 7, eerste lid, 3° kan aan een vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven worden wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Volgens de bestreden beslissing, blz. 1 onderaan, maakt verzoeker een gevaar uit voor de nationale veiligheid. Verweerder steunt daarvoor op 3 nota's van de Staatsveiligheid, meer bepaald van 10 juni en 27 juli 2021 die betrekking hebben op verzoeker, en van 3 november 2020. De beslissing verwijst ook nog naar de "informatie van de Belgische asielautoriteiten", maar deze haalden hun mosterd uitsluitend uit deze nota's van de Staatsveiligheid. Op blz. 2 van de bestreden beslissing wordt verwezen naar een nota van 3 februari 2022 van de Staatsveiligheid, maar deze is verzoeker onbekend. Indien ze slechts de inhoud van deze van 27 juli 2021 zou bevestigen, voegt ze hier n[i]ets aan toe.

1. De nota van 10 juni 2021

Er wordt verwezen naar wat reeds in de brief van 5 augustus 2021 werd betoogd.

De Staatsveiligheid beweert dat verzoeker in 2006 in België een vennootschap heeft gesticht samen met de verantwoordelijken van de TH, dat deze vereniging deelneemt aan de financiering van de TH o.m. door de El Gazalli-moskee te financieren, het voornaamste centrum van de TH in België en vaak bezocht wordt door verzoeker.

Verzoeker heeft inderdaad met 2 andere personen de BVBA Oznur opgericht. Dat gebeurde echter op 13 mei 2005, en niet in 2006 zoals de Staatsveiligheid schrijft. Nu de oprichtingsakte bekendgemaakt werd in de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad, getuigt dit verkeerde jaartal toch wel van een erg grote onzorgvuldigheid. Dat is des te meer van belang, nu verzoeker op 30 september 2005 zijn aandelen verkocht heeft aan een van de andere oprichters (stuk meegedeeld in bijlage aan de brief van 5 augustus 2021). Verzoeker weet niet of na deze datum van 30 september 2005 de BVBA de door de Staatsveiligheid genoemde moskee gefinancierd heeft. Welnu, indien deze financiering gestart zou zijn in 2006 zoals de Staatsveiligheid lijkt te suggereren, verdwijnt alle aangedragen bewijs/aanwijzingen tegen verzoeker weg als sneeuw voor de zon. Verzoeker bevestigt dat hij regelmatig de moskee bezoekt, maar dat gebeurt met vele moslims en is op zichzelf t.a.v. verzoeker geen negatief feit.

De informatie van de Staatsveiligheid over de betrokkenheid van verzoeker bij de TH in België is bijgevolg kennelijk onjuist. Het wekt verbazing dat verweerder, die dit kon leren uit de brief van 5 augustus 2021, zich nog steeds hierop baseert.

De Staatsveiligheid verwijst ook naar de beweerde rol van verzoeker in de TH in Turkije. Ook dit werd uitgebreid weerlegd in de brief van 5 augustus 2021, die hier als herhaald wordt beschouwd. Daaraan kan toegevoegd worden dat, zo de beweerde activiteiten van verzoeker in Turkije waar zouden zijn, quod non, deze al minstens 19 jaar oud zijn en verweerder niet aantoont dat er een actueel gevaar zou bestaan voor de nationale veiligheid, wat een voorwaarde is om hem nu te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid (RvV 19 juli 2017, nr. 189.899; 14 februari 2018, nr. 199.737). In dit verband wordt ook verwezen naar wat hierna wordt aangevoerd als kritiek op de nota van de Staatsveiligheid van 3 november 2020 over de actuele relatie tussen de TH en het Turkse regime.

2. De omstandigheid dat de verklaringen van verzoeker voor de asielinstanties over zijn activiteiten in Turkije ongeloofwaardig zijn, zoals de bestreden beslissing op blz. 2 aanhaalt, doet niets af aan het voorgaande, vermits verweerder moet aantonen dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid zou uitmaken, quod non.

3. De nota van 27 juli 2021

Deze nota is louter een herhaling van de inhoud van de nota van 10 juni 2021. Er wordt bijgevolg verwezen naar wat hierboven over deze nota werd gezegd.

4. De nota van 3 november 2020 van de Staatsveiligheid

Volgens deze nota heeft de TH de neiging de ernstige criminele feiten (moorden, ontvoeringen, foltering) waarvoor haar leden werden veroordeeld te minimaliseren en zelfs geheel te ontkennen. Meer in het algemeen heeft de TH nooit het geweld afgezworen dat het in het verleden gebruikt heeft. Evenzo worden in Turkije de gewelddaden die vandaag de dag gepleegd worden in naam van de Huda-Par of door leden van andere entiteiten die gelieerd zijn aan de beweging (Mustazaf-Der, Ihya-Der) voorgesteld als daden van verzet tegen de militanten van de HDP (Democratische Partij van de Volkeren in Turkije). In België sluit de beweging zich volledig aan bij de opvatting van deze entiteiten, en blijft ze in verschillende omstandigheden een oorlogsretoriek gebruiken. Aldus werd ter gelegenheid van bepaalde gebeurtenissen opgeroepen tot de jihad binnen de gebedsruimte van de beweging. Een van de gevolgen met betrekking tot de risico's die verbonden zijn aan de verspreiding van deze propaganda betreft de activiteiten die georganiseerd worden voor de jongeren van de beweging: Koranschool voor kinderen, zomerkampen, toezicht door de belangrijkste leiders van de beweging en hun families. Bovendien heeft de Turkse Hezbollah in februari 2020 in de moskee El Gazalli een evenement georganiseerd ter ere van de martelaren. Volgens de VSSE is het duidelijk dat de ideologie van deze beweging nog steeds gericht is op de begrippen 'jihad' en 'sharia', voorwaarden die ze noodzakelijk acht voor de vestiging van een echte Islamitische Staat in Turkije, wat het ultieme doel is van deze groepering.

De Staatsveiligheid vermeldt geen enkele bron voor haar stelling, behalve een bericht op Facebook van een persoon waarvan gezegd wordt dat hij een van de huidige verantwoordelijken is van de TH in België.

M.b.t. de inhoud van deze nota kunnen de volgende opmerkingen gemaakt worden:

a. Het is juist dat de TH in de vorige eeuw en het begin van deze eeuw honderden moorden op zijn geweten heeft, voornamelijk in de strijd met de PKK en leden van de HDP. Het is echter onjuist te stellen dat deze beweging, of de satellietbewegingen die eruit deze eeuw ontstaan zijn, nog steeds terroristische organisaties zijn. Daar waar de TH nog steeds beschouwd werd als een terroristische groep in het Amerikaanse Country Report on terrorism van 2016, werd deze vermelding weggelaten in de rapporten van 2019 en 2020.

Ook in andere recente gezaghebbende landenrapporten wordt de TH niet (meer) als een terroristische beweging vermeld.

Het is weinig waarschijnlijk dat verzoeker, die beweerdelijk de TH in België financiert, een gevaar voor de nationale veiligheid is, indien de organisatie in Turkije zo weinig voorstelt dat ze in de belangrijkste rapporten over de situatie in Turkije niet eens vermeldenswaard is.

b. De CGVS maakte over de TH een COI-Focus op 9 januari 2020. De Raad nam daarvan kennis in de zaak die leidde tot het arrest van 21 april 2021 nr. 253.298.

De TH was gewapend vooral actief tussen 1991 en 2000, toen hun leider werd gedood. Nadien werden talrijke militanten gevangen genomen of zijn ze gevlucht. Vanaf 2003 werden een aantal wettelijke structuren gecreëerd (blz. 4-7). De partij publiceert tijdschriften en heeft boekhandels in Turkije (blz. 8). In 2012 werd de politieke partij Huda Par opgericht en werd het geweld afgezworen ("Le rejet de la violence...") (blz. 8). De laatste gewelddadige incidenten vonden plaats in 2014 en 2015, als antwoord op het geweld uitgaand van de PKK (blz. 9). Sinds 2017 en 2018 zijn er goede relaties ontstaan tussen de TH en de regeringspartij AKP en leden hebben zelfs betrekkingen in overheidsdienst gekregen na de zuivering van Gülenisten (blz. 9). Tijdens de verkiezingen van november 2015 en tijdens het referendum van 2017 werden de AKP en Erdogan gesteund, en sinds 2017 zijn de betrekkingen tussen de AKP en de TH nog verbeterd daar hun ideeën in dezelfde richting evolueren vermits de AKP meer en meer islamitisch wordt, en gelet op hun gemeenschappelijke strijd tegen de HDP alsook de vrijlating van militanten van de TH (blz. 10).

c. De bewering in de nota van de Staatsveiligheid volgens welke de TH nooit het geweld heeft afgezworen is bijgevolg feitelijk onjuist. Er worden vandaag geen gewelddaden gepleegd door de beweging of haar satellieten, vermits de laatste plaatsvonden in 2015. Dat in België de TH vandaag een "oorlogsretoriek" blijft gebruiken en oproepen wordt tot de jihad, blijkt enkel uit de toespraak van de Facebook-post, die allermindst als actueel kan beschouwd worden. De inhoud van de toespraak van de verantwoordelijke in België van de TH lijkt zo uit de vorige eeuw of het begin van deze eeuw te komen, daar waar hij fulmineert tegen het "kemalistisch" (= vrijzinnig) regime in Turkije terwijl het huidige regime islamitisch is, zoals de CGVS schrijft. De Staatsveiligheid vermeldt overigens niet uit welk jaar deze post dateert.

In de jaren negentig werden in Turkije inderdaad Koranscholen georganiseerd voor de leden van de TH of hun kinderen, maar dat er vandaag nog Koranscholen voor kinderen en zomerkampen bestaan in Turkije blijkt nergens uit, laat staan dat dit zou bestaan in België. Dat de ideologie van de beweging nog steeds gericht is op de jihad en de sharia, is in strijd met de COI-Focus van de CGVS en blijkt evenmin uit andere genoemde rapporten.

Dat de beweging hun martelaren vereert doet niet ter zake, nu de PKK dit ook doet en terwijl de PKK geen terroristische beweging is maar in Turkije een gewapende strijd voert tegen de Turkse Staat (Cass. 28 januari 2020, P.19.0310.N). In een arrest van de Raad van 22 juni 2018 nr. 205.782 werd de beslissing tot beëindiging tot verblijf vernietigd ondanks het feit dat verzoeker vergaderingen en manifestaties organiseerde waarbij "de plegers van de recente aanslagen in Turkije werden herdacht".

De nota van 3 november 2020 steunt op totaal voorbijgestreefde bronnen en is voor de huidige beoordeling van de TH niet meer bruikbaar. Het is vreemd dat de bestreden beslissing op blz. 4 verwijst

naar de goede banden tussen de TH en het Turkse regime, terwijl verweerder eveneens verwijst naar een nota van de Staatsveiligheid die daarmee tegenstrijdig is.

5. Als conclusie kan gesteld worden dat de inhoud van al deze nota's ofwel feitelijk verkeerd is, wat de beweerdde activiteiten in België betreft, hetgeen de materiële motiveringsplicht schendt, ofwel niet actueel, wat de beweerdde activiteiten in Turkije betreft, hetgeen artikel 7, eerste lid, 3° schendt.”

Er dient te worden aangegeven dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op twee motieven. De vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en het feit dat hij door verweerder geacht wordt de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet moet verweerder, behoudens indien bepalingen vervat in een internationaal verdrag hiertoe een hinderpaal vormen – hetgeen niet wordt aangetoond –, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nemen ten aanzien van de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Het is niet betwist dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Er is wat betreft dit motief dus geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betoog dat een tweede, overtuigend, motief, ter onderbouwing van de bestreden beslissing kaduuk is kan niet tot de schorsing van de bestreden beslissing leiden.

Het derde middel kan niet tot de schorsing van de bestreden beslissing leiden.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, § 2 en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Hij onderbouwt zijn standpunt als volgt:

“De bestreden beslissing vermeldt 2 gronden om geen termijn voor een vrijwillig vertrek toe te staan. Deze worden achtereenvolgens weerlegd.

1. M.b.t. het risico op onderduiken (artikel 74/14, § 3,1° Vw.)

Er wordt vermeld dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Verzoeker heeft een beroep tegen het bevel van 18 augustus 2021 ingediend. Dat kan hem niet verweten worden vermits het recht op het indienen van een beroep een grondrecht is. Het beroep, waar de schending van artikel 3 EVRM wordt ingeroepen, dient een schorsend karakter te hebben zodat intussen verzoeker het recht heeft om in België te verblijven.

Er wordt geen ander feitelijk gegeven vermeld op grond waarvan zou kunnen besloten worden dat er een risico op onderduiken bestaat. Integendeel, verzoeker verblijft sinds vele jaren op een vast adres samen met zijn vrouw en hun kinderen, en hij werkt als zelfstandige. Krachtens artikel 1, § 2 moet het risico op onderduiken actueel en reëel zijn, en wordt het vastgesteld na een individueel onderzoek (RvV 4 september 2017, nr. 191.384; KI Brussel 31 juli 2019, Rev.dr.étr. 2019,379). Dit wordt niet aangetoond.

2. M.b.t. het gevaar voor de nationale veiligheid (art. 74/14, § 3,3° Vw.)

Er wordt verwezen naar wat betoogd werd in het derde middel.

Uit het voorgaande volgt dat de beslissing om geen termijn toe te staan alsook de beslissing tot terugleiding onwettig zijn want in strijd met artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad merkt op dat het feit dat verzoeker een beroep instelde tegen de beslissing van 18 augustus 2021 waarbij hem het bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten niet inhoudt dat verweerder niet vermag vast te stellen dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij geen uitvoering zal geven aan deze

verwijderingsmaatregel. Het gegeven dat verzoeker van oordeel is dat er een goede reden is om geen gevolg te geven aan deze beslissing doet hieraan geen afbreuk.

Wat betreft verzoekers argumentatie dat ook geen gevaar voor de nationale veiligheid kan worden weerhouden moet opnieuw worden gesteld dat het een overtollige overweging betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Een schending van de artikelen 1, § 2 en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, die tot de schorsing van de bestreden beslissing zou kunnen leiden, kan niet worden vastgesteld.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4.3. Ten overvloede moet daarenboven worden vastgesteld dat verzoeker ook nalaat aannemelijk te maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding zal geven tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Hij beperkt zich immers tot de toelichting dat hij in Turkije het risico loopt om te worden veroordeeld tot een gevangenisstraf en voert aan dat hij een ernstig middel gesteund op artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd. Indien verzoeker een gevangenisstraf in Turkije zal moeten ondergaan dan is dit evenwel geen rechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing doch van het feit dat hij door een rechtscollège werd veroordeeld wegens door hem gepleegde inbreuken. Verder moet, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, worden herhaald dat het middel geput uit de schending van artikel 3 van het EVRM niet ernstig werd bevonden.

Ook aan de tweede in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. DE BOECK